

Праздника ѝ днесъ е, Ганка
Туй не знае,
За това се толкозъ много
Чуди, мае!

Теменужковъ.

На полето.

Обѣдъ наближаваше. Юнското слънце силно печеше. Нивята, пожълтели вече, тихо се разклащаха отъ вѣтъра, който ту подухваше, ту прѣставаше. . . . Класоветѣ и стеблата се сниспаваха и издигаха, а нивитѣ изглеждаха като злато-жълто море, на което вълнитѣ едва, едва се движаха. . . . Но това море отъ пшеница и жито, скоро ще се изгуби и ще задоволи труда на земледѣльца.

Цвѣтанкинитѣ родители бѣха на нивата. Още отъ тъмни зори, съ срѣпъ въ рѣка, тѣ бързо, бързо поваляха узрѣлитѣ стебла и ги правѣха на снопе. Обѣдъ наближаваше, а тѣ още работѣха.

Въ това врѣме и Цвѣтанка е на работа. Тя забавляваше малкото си сестриче Стоянка. Дълго врѣме тѣ си играяха заедно. Направиха си вѣнци, плетоха си кошнички отъ стеблата на житото, тичаха по меката трѣвица. . . . Ала Стоянка се умори. Тя се облѣгна на Цвѣтанка и заспа. Добрата сестрица разпъна чадѣра, за да ѝ пази сѣнка. . . . Стоянка спокойно си спѣше, а Цвѣтанка леко сложи рѣката си върху нея, прѣгърна я и се замисли.